

1

Soms is een fractie van een seconde genoeg om een toestand van volkomen kalmte te doen omslaan in een van schrik en paniek.

‘Och, moet je die arme man zien.’ Clemency keek een zakenman na in een te strak pak en met een paars aangelopen gezicht, die op het vliegveld van Malaga naar de vertrekgates rende, hijgend en grommend en kleine kinderen uit de weg jagend.

Het Engelse meisje dat in de Chanel-shop in de taxfree zone werkte, zei: ‘Je kunt je er echt over verbazen hoe weinig mensen de borden in de gaten houden. Gisteren zat er een groep van vijftien Spaanse jongens in een van de bars naar een voetbalwedstrijd te kijken, en ze gingen daar zo in op dat ze hun vlucht misten. Onvoorstelbaar, toch?’

‘Belachelijk,’ zei Clemency verwonderd, terwijl ze een paarse oogschaduw met gouden glitters op de rug van haar hand uitprobeerde.

Mooi.

‘O, we maken hier van alles mee. Heel veel mensen komen pas opdagen als de gate van hun vlucht al zo’n beetje dichtgaat.’

‘Dat zou ik niet kunnen. Ik wil juist ruim de tijd hebben. Anders zou ik continu in de stress zitten,’ zei Clemency vrolijk. ‘En dan kan ik ook lekker alle make-up in de tax-free zone uitproberen.’

Daarom kostte het haar ook bijna drie kwartier voordat

ze de lippenstift die ze had uitgekozen bij de kassa ging afrekenen, want het was belangrijk om de perfecte lippenstift te vinden en dat nam veel tijd in beslag.

De caissière vroeg met een verveelde blik: ‘Uw boarding-pass, alstublieft.’

Clemency keek naar haar linkerhand, waarin haar paspoort had moeten zitten. Het paspoort met de boarding-pass erin.

Ze keek naar haar hand en zag dat ze in plaats van haar paspoort een paar parfumtesters van verschillende geurtjes vasthield.

En dat was het moment waarop haar toestand van volkomen kalmte omsloeg in een van schrik en paniek.

‘Net op tijd,’ zei de grondstewardess toen Clemency bij de gate kwam aanrennen. ‘We wilden net sluiten.’

Clemency kon geen woord uitbrengen. Het liefst was ze op haar knieën gaan zitten om haar brandende longen vol lucht te zuigen, maar daar was geen tijd voor; ze werd al door de schuifdeuren geduwd, de vertrekbaan op, in de richting van het wachtende vliegtuig. Haar rolkoffertje knalde tegen haar enkels en het zweet liep haar over de rug, toen ze even later met droge mond moeizaam en met veel kabaal de ijzeren trap op liep, nog steeds hyperventilerend. O god, ze had vast een knalrode kop!

De steward begroette haar met een knipoog. ‘Aardig van je dat je toch nog bent gekomen. Welkom aan boord.’

Iedereen kent het triomfantelijke gevoel dat je krijgt wanneer je een tot de nok toe gevuld vliegtuig in stapt waar iedereen al zit, en je dan ziet dat de stoel naast de jouwe als door een wonder nog onbezet is... tot er op het allerlaatste

moment nog iemand anders instapt en het tot je doordringt dat je toch het genot van een lege stoel naast je niet zult smaken...

Clemency wist dat dit het gevoel was dat nu door de passagier op stoelnummer 45A heen ging. Terwijl ze naar nummer 45B toe liep, was het alsof ze zijn plofje van teleurstelling en het bijbehorende zuchtje van berusting bijna kon horen.

Nou ja, zijn hoop mocht dan op wrede wijze de grond in zijn geboord, hij had wel prachtige jukbeenderen en een heel mooie mond. Op de heenvlucht had ze naast een man gezeten die bijna net zoveel woog als het vliegtuig zelf en die broodjes tonijn had zitten eten, dus dit was al een duidelijke verbetering.

Nog steeds een beetje hijgend wierp ze de man een brede glimlach toe en zei: 'Ik weet het, sorry, zelf zou ik ook teleurgesteld zijn.'

Voor de man zou dit het teken moeten zijn dat hij zich kon ontspannen, dat hij een veel ergere buurman of -vrouw had kunnen treffen, en dat hij dus als een echte heer zou kunnen aanbieden om haar zware koffer bovenin te leggen.

Alleen deed hij dat niet. Hij gaf haar slechts een kort knikje en richtte zijn aandacht toen weer op het mobieltje in zijn hand.

Nou ja, ze had er ook wel eens beter uitgezien. Misschien viel hij niet op zwetende, amechtige vrouwen van vijftwintig met een rode kop.

Nadat ze de bagageklep had gesloten, liet ze zich op haar stoel vallen, veegde haar gezicht en handen af met een tissue en onderwierp haar linker enkel, waar haar rolkoffertje steeds tegenaan was gestoten, aan een onderzoek.

Ze slaakte een luidruchtige zucht. ‘Niet te geloven dat ik mijn vlucht bijna had gemist! Ik ga juist altijd overdreven vroeg naar het vliegveld. Het is me in al die jaren nog nooit gebeurd... Maar ja, er kan natuurlijk altijd iets misgaan. Zoals vandaag. Je moest eens weten hoe ik me voelde toen... eh...’

Toen tot haar doordrong dat de man vastbesloten was haar te negeren, deed ze er beschaamd het zwijgen toe. De man had zelfs niet met zijn ogen geknipperd; het was wel duidelijk dat ze hem totaal niet interesseerde.

Hij kon dan wel een mooie mond en prachtige jukbeenderen hebben, hij had blijkbaar geen zin om een gesprekje aan te knopen met de onbekende vrouw naast hem.

Dan niet. Demonstratief pakte ze haar eigen mobiel en begon haar mailtjes te checken.

Want ja, ik ben ook druk en belangrijk.

Een halfuur later, toen ze op een hoogte van 36.000 voet boven de Pyreneeën vlogen, kwamen ze met de drankrolley langs. Haar reisgenoot deed zijn oortjes uit om met het cabinepersoneel te kunnen praten.

‘Niet te geloven.’ Clemency moest lachen om haar eigen onnozelheid. ‘Wat een stomkop ben ik ook.’

De man draaide zich naar haar om. ‘Sorry?’

‘Jij! Die dingen!’ Ze wees naar de oortjes in zijn rechterhand. ‘Ik zat daarnet tegen je te kletsen en je negeerde me totaal, dus toen dacht ik dat je niet gestoord wilde worden. Je zat zo dat ik die dopjes niet kon zien, en je kraag zat er ook voor. Goh, echt ongelooflijk dat het nu pas tot me doordringt dat je me negeerde omdat je oortjes in had.’ Opgelucht voegde ze eraan toe: ‘Nou ja, ik was ook niet helemaal mezelf, omdat ik bijna de vlucht had gemist... Ik kon niet goed nadenken, het was net alsof mijn her-

sens in een blender hadden gezeten... O, sorry, dat klinkt nogal...'

'Rode wijn, graag,' zei de man tegen de blonde stewardess.

'Goed, meneer. En u, mevrouw? Wilt u iets te drinken?'

Het was gratis. Gratis wijn! Daar zei toch niemand nee tegen? Hoewel ze vaak genoeg had meegemaakt dat mensen wel nee zeiden, om redenen die haar een raadsel waren.

Maar zij niet!

Ze zei: 'Een witte wijn, graag. O... is hij koud?' Want soms was dat niet zo.

De stewardess trok haar neus op en zei op samenzweerderige toon: 'Niet echt.'

'Doe dan maar rood.' Clemency glimlachte. 'Niks zo erg als lauwe witte wijn.' Toen ze zag dat haar reisgenoot de oortjes weer in wilde doen, zei ze snel: 'Ik heb wel een drankje verdiend, om te vieren dat ik mijn vlucht toch nog heb gehaald!'

'Alstublieft.' De stewardess overhandigde hun de miniflesjes en plastic glazen, samen met de kleinst mogelijke pakjes kaascrackers.

'Heerlijk. Dank u.' Clemency schonk haar glas vol, hield het op naar de man naast haar en zei: 'Proost!'

'Proost,' mompelde de man. Hij keek weer op zijn telefoon.

Soms was het een regelrechte uitdaging om iemand die niet met je wilde praten toch zover te krijgen. Voordat de man zijn muziek weer kon aanzetten, zei Clemency opgewekt: 'Heerlijk altijd, hè, tijdens de vlucht een glas wijn drinken.'

'Ja.' Hij keek nadrukkelijk uit het raampje.

‘Ik was ruim op tijd op het vliegveld, hoor,’ zei ze tegen hem. ‘Ik had zeeën van tijd, daarom was ik ook naar de taxfree zone gegaan, waar ik pas bij de kassa ontdekte dat ik mijn paspoort ergens had neergelegd, en ik had echt geen flauw idee waar. God, wat voelde ik me toen ellendig!’ Bij de herinnering aan dat verschrikkelijke moment greep ze met een hand naar haar borst. ‘Mijn hart sloeg op hol en iedereen achter me in de rij raakte geïrriteerd, want ze wilden allemaal afrekenen...’

Voor de tweede keer maakte ze haar zin niet af; ze wilde de man de kans geven om te vragen: ‘En toen?’

Er viel echter een ongemakkelijke stilte, die nog langer leek te duren dan Wagners *Ring des Nibelungen*, voordat hij zei: ‘Maar je hebt het dus gevonden.’

‘Ja, ja.’ Ze knikte en zag dat hij niets liever wilde dan zijn oordopjes weer indoen. Nadat ze voorzichtig het tafeltje voor haar omhoog had geklapt om op te kunnen staan, deed ze het weer naar beneden, zette haar glas wijn erop en vluchtte naar de wc.

Het was nogal gênant om te beseffen dat je niet als aangenam reisgezelschap werd beschouwd, terwijl je jarenlang van jezelf had gedacht dat je dat wel was. Terwijl je daarentegen misschien wel zo’n irritant type was waar niemand mee opgezadeld wilde worden.

Gegeneerd keek ze in de spiegel boven het kleine wastafeltje in de wc. Wat een vernederende ontdekking! En die arme man, die waarschijnlijk alleen maar wilde dat ze haar mond hield en hem niet langer lastigviel met haar praatjes over dat stomme paspoort van haar... Goed, van nu af aan zou ze niks meer tegen hem zeggen, ze zou hem zelfs niet meer aankijken.

Lesje geleerd.

Ze liep terug door het gangpad. Haar buurman zat uit het raampje naar de grote wolkenmassa's om hen heen te staren. Toen Clemency haar glas wijn pakte om het tafeltje weer omhoog te kunnen doen, draaide hij zich om en vroeg: 'Zal ik het even voor je vasthouden?'

Stop de persen! Hij kan praten!

Maar omdat ze zich aan haar voornemen wilde houden, schudde ze alleen even haar hoofd, zette haar handtas op de grond om het tafeltje omhoog te...

Oef...

Het vliegtuig dook zo onverwacht naar beneden dat een aantal zenuwachtige passagiers geschrokken begon te gillen. Clemency, die opzij was geworpen, voelde meer dan dat ze het zag dat het glas haar borst raakte.

Het vliegtuig kwam weer op koers, het gegil verstomde, de paniek ebde weg en de rust was hersteld. Via de intercom zei de piloot opgewekt: 'Excuses voor de turbulentie, dames en heren. Als u allemaal nog even wilt blijven zitten en de stoelriemen vastmaakt, dan proberen wij verdere verrassingen te voorkomen.'

Clemency keek naar haar lichtgele kanten topje dat onder de rode wijn zat. De spetters werden steeds groter, tot ze uiteindelijk één grote paarse vlek op haar borst had. Natuurlijk was het ook nog een van haar lievelingstruitjes, dat zou je altijd zien. Je kreeg nooit wijn over je heen wanneer je een of ander oud t-shirt droeg dat van ellende bijna uit elkaar viel.

'O, wat erg,' zei een van de stewardessen die door het gangpad liep om te controleren of alle passagiers hun stoelriem vast hadden gemaakt. 'U moet wel gaan zitten.'

'O jee,' zei de man toen ze weer naast hem plaatsnam.

Ze keek hem even aan; hij had zijn dopjes niet in. Toen

ze haar schouders ophaalde, voelde ze de natte stof koud op haar huid plakken. Bah.

‘Je hebt er vast spijt van dat je toch die lauwe witte wijn niet hebt genomen.’

Het was net als in zo’n stomme film. Clemency maakte een wegwerpgebaar en pakte toen het boeiende luchtvaartmaatschappijblad uit het netje voor haar. Tijd om iets te gaan lezen over alle fantastische toeristenattracties van Malaga.

‘Wil je... wil je soms niet met me praten?’

O, het was hem dus toch opgevallen. Ze draaide zich weer naar hem om en trok vragend een wenkbrauw op. ‘Pardon?’

‘Negeer je me soms expres omdat je dacht dat ik jou negeerde?’ Zijn stem had een geamuseerde klank.

‘Helemaal niet,’ zei ze. ‘Ik dacht gewoon dat je liever niet gestoord wilde worden. En dat respecteerde ik. Je privacy, bedoel ik.’

Alleen kwam het er niet uit als ‘privacy’, het kwam eruit als ‘perversie’.

O god.

‘Je respecteerde mijn wat?’ Zijn mondhoeken gingen iets omhoog. ‘Mijn perversie?’

‘Privacy.’

‘Je zei perversie.’

‘Ik wilde persoonlijke grenzen zeggen, maar aangezien we naast elkaar zitten, besloot ik dat op het laatste moment te veranderen in privacy.’

‘Maar dat kwam er niet helemaal goed uit.’ Hij knikte. ‘Persoonlijk vind ik perversie wel wat hebben.’

In een ideale wereld zou ze nu haar eigen oortjes pakken en die indoen. Maar haar oortjes lagen in de koffer die zich

in het ruim van het vliegtuig bevond. Dus zei ze alleen maar: ‘Fijn,’ en richtte haar aandacht weer op het blad.

‘Wil dat zeggen dat je me weer gaat negeren?’

Ze keek naar hem en zag dat hij glimlachte. Met zijn mooie mond.

‘Wat bedoel je precies? Dat het oké is dat jij niks tegen mij zegt, maar dat ik niet niks tegen jou mag zeggen?’

Hij boog zijn hoofd en antwoordde op ernstige toon: ‘Het spijt me. Mijn excuses. Ik wilde niet onbeleefd zijn, hoewel dat blijkbaar wel zo overkwam. En nu voel ik me dubbel schuldig. Mag ik je op zijn minst de helft van mijn wijn aanbieden?’ Hij had zijn wijn nog niet in zijn glas geschonken. Toen ze aarzelde, knikte hij naar haar verpeste topje en zei: ‘Erger dan dat kan het toch niet meer worden.’

Ze hield haar lege glas voor hem op. ‘Nou, het vliegtuig kan altijd nog neerstorten.’

Soms, heel soms, denk je dat je iemand totaal niet mag, maar dan ga je later aan jezelf twijfelen als blijkt dat zo iemand honderd keer aardiger is dan je ooit had kunnen denken.

Hij heette Sam, hij woonde in Londen en hij was eigenaar van een IT-bedrijf met klanten in heel Europa, zodat hij veel in het vliegtuig zat. Zodra ze hun riemen weer mochten losmaken, zei hij met een knikje naar Clemency’s topje: ‘Als je dat even uitspoelt voordat de wijn opdroogt, heb je kans dat je het nog kunt redden. Heb je iets bij je wat je zolang kunt aantrekken?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Mijn kleren zitten allemaal in mijn grote koffer. Maar het geeft niet.’

Sam boog zich naar voren en trok de rits los van zijn tas die hij onder de stoel voor hem had gezet. Hij pakte er een

donkerblauwe trui met v-hals uit en gaf hem haar. ‘Hier, neem deze maar. Maak je geen zorgen, hij is schoon. Ga je topje maar uitspoelen, misschien dat het helpt.’

De trui voelde ongelooflijk zacht aan. En hij rook ook heerlijk, ontdekte ze toen ze hem even later in de wc aantrok en de mouwen opstroopte om haar gele topje schoon te spoelen in de wasbak.

‘Nou?’ vroeg Sam, toen ze terugkwam.

Ze stopte het uitgewrongen topje in het kotszakje dat hij voor haar ophield en legde het toen onder haar stoel. ‘Volgens mij valt het niet meer te redden, maar we wachten af. Bedankt dat ik je trui mag lenen.’ De geur van de zachte wol was bedwelmend; echt, ze had gewoon zin om haar neus erin te begraven. Alleen zou dat er een beetje maf uitzien.

‘Graag gedaan,’ zei hij vriendelijk. ‘Hij staat je goed.’

‘Zodra we onze koffers hebben, zal ik iets anders pakken om aan te trekken.’ Ze aaide de wol. ‘Maar hij is wel heel mooi. Weet je dat zo’n soort trui me bijna het leven heeft gekost?’

‘Hoe dan?’ Hij keek haar vragend aan, terwijl ze voorzichtig een slokje wijn nam.

‘Het was een trui van mijn zus en ik had hem zonder het haar te vragen geleend. Toen ze dat zag, probeerde ze hem van mijn lijf te rukken, en het eindigde ermee dat ik achterover uit mijn slaapkamerraam hing met de mouwen in een knoop om mijn nek.’

Hij lachte. ‘Ik beloof je dat ik niet zal proberen om mijn trui van je lijf te rukken.’

‘Dat is een hele opluchting.’ Even schoot door haar heen dat het eigenlijk best een opwindend idee was.

‘Hoe oud was je toen dat gebeurde?’

‘Het was een paar weken geleden.’ Ze wachtte even en begon toen te grijnzen. ‘Nee, de tijd dat we elkaar letterlijk te lijf gingen, ligt achter ons. Het was toen we zestien waren.’

Met opgetrokken wenkbrauwen vroeg hij: ‘Jullie waren allebei zestien? Een tweeling dus?’

Nu ze elkaar aankeken en een echt gesprek voerden, zag ze dat er gouden vlekjes in zijn bruine ogen zaten en dat zijn irissen een zwart randje hadden. Zijn wimpers waren ook zwart. Onder zijn ogen waren vaag donkerblauwe wallen te zien, en hij had een kleine moedervlek op zijn rechterslaap. En zijn mond... nou ja, die was nog steeds mooi.

Hij werd eigenlijk steeds mooier.